

[Kirsten Jacobsen]

som vi var vant til – nej, til skrænten, som går direkte ned.

Hvad kommer Lønstrup by ud for efter de meget, meget voldsomme vinterstorme? Man ventede i seks år på, at bureaukraterne kunne få talt sig færdige med, om det var den ene kasse eller den anden kasse, der skulle bevilge beløbet.

Nu er Lønstrup by sikret, men ikke mere end 2 km derfra har man altså et problem med skrænten, hvor Mårup Kirke er mindre end 50 m fra kanten. Med den nedbrydning, der sker under en meget kraftig storm, kan man komme ud for det, synes jeg, meget uhyggelige, at de begravede på Mårup kirkegård ville stikke ud af skrænten som skeletter.

Jeg kan ikke takke for tilslutning til forslaget, men håbe på som ved en tidligere lejlighed i dag, at argumenter over for medlemmerne i udvalget vil bevirke, at man måske ser på tingene på en anden måde. I vores forslag ligger der ikke andet end et ønske om at sikre, at de offentlige penge, der skal anvendes til at sikre de danske kyster, bliver bevilget og brugt på en sådan måde, at der sker mest mulig kystsikring for de penge, der er til rådighed.

At vi så også synes, at beløbet skal være større, er en anden sag, men det er vi villige til at diskutere i udvalget.

Trafikministeren (Helge Mortensen):

Jeg finder det faktisk nødvendigt at give et par enkelte kommentarer til fru Kirsten Jacobsens fremstilling af kystsikringen og af de geologiske, naturmæssige kræfter, som er på spil.

Fru Kirsten Jacobsen taler om, at der nedbrydes og nedbrydes. Fru Kirsten Jacobsen taler om, at alting nedbrydes. Virkeligheden er jo den, at den bryder nogle steder ned, gør naturen, og bygger andre steder op. Sådan har det været i årtusinder, og jeg tror, at sådan vil det fortsætte uanfægtet af fru Kirsten Jacobsen.

Jeg vil medgive så meget, at hvis man har forstand på ejendomshandel og den slags ting, er der selvfølgelig større opmærksomhed rettet imod det, der brydes ned og bliver væk, end imod det, der kommer op, og som ingen ejer, men som derfor heller ikke er til salg.

Jeg synes, det er meget vigtigt at skelne, når man taler kystsikring. Man må vide, hvad baggrunden er, når det offentlige går ind og kystsikrer. Det er for at bevare de værdier, der lig-

ger i baglandet. Det tror jeg egentlig ikke vi er uenige om. Men det er også et spørgsmål om på andre strækninger at lade være at gå ind i en håbløs kamp med naturen, for den vinder altid. Ellers bliver det, som hr. Hans Larsen-Ledet var fremme med, jernbeton omkring de danske kyster. Der er ca. 7.000 km kyst, så der var rigeligt at lave både beskæftigelsesmæssigt og for betonfabrikkerne, hvis vi påtog os den opgave.

Da Trafikudvalget besøgte den jyske vestkyst, besøgte man også et område ved Blåvand, nærmere omkring Hvidbjerg, hvor vi så, at sommerhuse var opført, efter at klitrækken var væk. Imod kommunens og amtets ønske fik lodsejerne medhold ved en ankeinstans i alligevel at genopføre husene, der ligger så udsat – det er sommerhuse – som noget kan være. Det er ikke rimeligt, at menneskene betræder de steder, som naturen har reserveret måske i 100 år som sit operationsområde.

Vi hørte også om nødvendigheden af at beskytte Skallingen. Der er netop kommet en rapport, som fraråder, at man begynder på det eksperiment, fordi Skallingen i mange, mange år er flyttet støt og roligt imod øst. Man river af nogle steder og lægger til andre steder, og sådan vil det fortsætte, og sådan mener jeg også det bør fortsætte.

Når fru Kirsten Jacobsen generaliserer det her til ene og alene at være en beskyttelse af danske kyster, så vil jeg gerne sige, at det afhænger af hvor, og det afhænger af, om det er økonomisk og naturmæssigt rimeligt at sætte ind på disse områder. Netop dette med, at der også er nogle naturhensyn at tage i forbindelse med kystsikringen, kan altså befordre, at penge, der er reserveret på finansloven, må afvente, at naturhensynene er blevet vurderet – et halvt års tid måske – inden man kan bruge pengene.

Dér synes jeg baggrunden for fru Kirsten Jacobsens forslag er ganske urimelig.

(Kort bemærkning).

Ikast (KF):

Vi, der nu i mange år har fulgt Kystinspektorets arbejde, deres forskningsresultater og det meget store fremskridt på de områder, hvor man kan tæmme havet, har en meget stor respekt for det arbejde, Kystinspektoret laver sammen med amterne og kommunerne. Det